

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 17ης Νοεμβρίου 1998 *

Στην υπόθεση C-391/95,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden (Κάτω Χώρες) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971, για την ερμηνεία από το Δικαστήριο της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Van Uden Maritime BV, που ασκεί δραστηριότητα υπό την επωνυμία Van Uden Africa Line,

και

Kommanditgesellschaft in Firma Deco-Line κ.λπ.,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 1, δεύτερο εδάφιο, σημείο 4, 3, 5, σημείο 1, και 24 της προαναφερθείσας Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978, για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 24), και με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982, για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 1),

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, P. J. G. Kapteyn, J.-P. Puissochet, G. Hirsch και P. Jann, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, J. L. Murray, D. A. O. Edward, H. Ragnemalm (εισηγητή), L. Sevón και M. Wathelet, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Léger

γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

- η Van Uden Maritime BV, που ασκεί δραστηριότητα υπό την επωνυμία Van Uden Africa Line, εκπροσωπούμενη από τον L. M. Ebbekink, δικηγόρο Χάγης,
- οι Kommanditgesellschaft in Firma Deco-Line κ.λπ., εκπροσωπούμενοι από τον J. L. de Wijkerslooth, δικηγόρο Χάγης,
- η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον J. Pirrung, Ministerialrat στο Ομοσπονδιακό Υπουργείο Δικαιοσύνης,
- η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τη L. Nicoll, του Treasury Solicitor's Department, επικουρούμενη από τον V. V. Veeder, QC,
- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον B. J. Drijber, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις της Γερμανικής Κυβερνήσεως, της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου και της Επιτροπής, κατά τη συνεδρίαση της 22ας Απριλίου 1997,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 10ης Ιουνίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 1995, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 14 Δεκεμβρίου 1995, το Hoge Raad der Nederlanden υπέβαλε, δυνάμει του πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971, για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, οκτώ προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία των άρθρων 1, δεύτερο εδάφιο, σημείο 4, 3, 5, σημείο 1, και 24 της προαναφερθείσας Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978, για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 24), και με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982, για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 1, στο εξής: Σύμβαση).
- 2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυσαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της Van Uden Maritime BV (στο εξής: Van Uden), με έδρα το Ρότερνταμ (Κάτω Χώρες), και των Kommanditgesellschaft in Firma Deco-Line κ.λπ. (στο εξής: Deco-Line), με έδρα το Αμβούργο (Γερμανία), σχετικά με αίτηση ασφαλιστικών μέτρων αφορά την εξόφληση απαιτήσεων που απορρέουν από σύμβαση περιέχουσα ρήτρα διαιτησίας.

- 3 Το άρθρο 1, πρώτο εδάφιο, προβλέπει ότι η Σύμβαση εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις. Ωστόσο, το δεύτερο εδάφιο, σημείο 4, διευκρινίζει ότι η διαιτησία εξαιρείται από το πεδίο εφαρμογής της.
- 4 Κατά το άρθρο 2, ο γενικός κανόνας περί διεθνούς δικαιοδοσίας είναι ότι τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους ενάγονται ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους αυτού, ανεξάρτητα από την ιθαγένειά τους.
- 5 Τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους μπορούν να εναχθούν ενώπιον των δικαστηρίων άλλου συμβαλλόμενου κράτους μόνο σύμφωνα με τους κανόνες της Συμβάσεως. Στο άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, απαριθμούνται οι υπέρμετρες βάσεις διεθνούς δικαιοδοσίας των οποίων δεν μπορεί να γίνει επίκληση σε βάρος των προσώπων που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος άλλου συμβαλλόμενου κράτους και μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται τα άρθρα 126, τρίτο εδάφιο, και 127 του ολλανδικού κώδικα πολιτικής δικονομίας (στο εξής: ΚΠΔ).
- 6 Το άρθρο 5, παράγραφος 1, της Συμβάσεως ορίζει ότι, ως προς διαφορές εκ συμβάσεως, πρόσωπο που έχει την κατοικία του στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους μπορεί να εναχθεί σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου εκπληρώθηκε ή πρέπει να εκπληρωθεί η παροχή.
- 7 Το άρθρο 24 της Συμβάσεως, που αφορά ειδικά τα ασφαλιστικά μέτρα, ορίζει τα εξής:

«Τα ασφαλιστικά μέτρα που προβλέπονται από το δίκαιο συμβαλλόμενου κράτους μπορούν να ζητηθούν από τα δικαστήρια του κράτους αυτού, έστω και αν δικαστήριο άλλου συμβαλλόμενου κράτους έχει, σύμφωνα με την παρούσα σύμβαση, διεθνή δικαιοδοσία για την ουσία ης υποθέσεως.»

- 8 Τον Μάρτιο του 1993 η Van Uden και η Deco-Line συνήψαν σύμβαση αποκαλούμενη «slot/space charter agreement», σύμφωνα με την οποία η Van Uden ανέλαμβανε την υποχρέωση να θέσει στη διάθεση της Deco-Line χώρο για τη φόρτωση των πλοίων που εκμεταλλεύεται η Van Uden μόνη της ή σε συνεργασία με άλλες ναυτιλιακές εταιρίες προς εκτέλεση δρομολογίων μεταξύ της Βόρειας ή της Δυτικής Ευρώπης και της Δυτικής Αφρικής. Ως αντιπαροχή, η Deco-Line όφειλε να καταβάλλει ναύλο υπολογιζόμενο βάσει των τιμών που είχαν συμφωνηθεί μεταξύ των μερών.
- 9 Η Van Uden κίνησε στις Κάτω Χώρες τη διαδικασία διαιτησίας που προέβλεπε η σύμβαση, με την αιτιολογία ότι η Deco-Line δεν είχε εξοφλήσει ορισμένα τιμολόγια της Van Uden.
- 10 Επιπλέον, η Van Uden κίνησε διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων ενώπιον του προέδρου του Rechtbank te Rotterdam, με την αιτιολογία ότι η Deco-Line δεν επεδείκνυε την αναγκαία επιμέλεια προκειμένου να οριστούν οι διαιτητές και ότι η μη εξόφληση των τιμολογίων της της προκαλούσε ταμειακές δυσχέρειες. Η Van Uden ζήτησε από τον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων να υποχρεώσει την Deco-Line να της καταβάλει το ποσό τεσσάρων απαιτήσεων που απέρρεαν από τη σύμβαση, ήτοι ποσό 837 919,13 γερμανικών μάρκων (DM).
- 11 Στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, η Deco-Line προέβαλε κατ' αρχάς ότι ο Ολλανδός δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων δεν είχε διεθνή δικαιοδοσία σχετικά με τις αιτήσεις αυτές. Ισχυρίστηκε ότι, αφού η έδρα της βρισκόταν στη Γερμανία, δεν μπορούσε να εναχθεί ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους αυτού.
- 12 Ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων απέρριψε την ένσταση αυτή με την αιτιολογία ότι ένα μέτρο που ζητείται κατά τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να θεωρείται ότι αποτελεί προσωρινό μέτρο υπό την έννοια του άρθρου 24 της Συμβάσεως.

13. Επικαλούμενος το άρθρο 126, τρίτο εδάφιο, του ΚΠΑ, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων κατέληξε ότι είχε διεθνή δικαιοδοσία, υπό την ιδιότητά του ως δικαστής του τόπου κατοικίας του ενάγοντος, σχετικά με αίτηση υποβληθείσα από ενάγοντα κατοικούντα στις Κάτω Χώρες κατά εναγομένου που δεν έχει στις Κάτω Χώρες ούτε γνωστή κατοικία ούτε αναγνωρισμένη διαμονή. Επιπλέον, κατέληξε ότι η υπό κρίση υπόθεση παρουσιάζει, για δύο λόγους, τον απαιτούμενο ελάχιστο αριθμό συνδεδειγμένων στοιχείων με την ολλανδική έννομη τάξη. Πρώτον, η Deco-Line μετέχει στο διεθνές εμπόριο και, κατ' αυτόν τον τρόπο, αποκτά στις Κάτω Χώρες απαιτήσεις που θα μπορούσαν να χρησιμεύσουν σε περίπτωση αναγκαστικής εκτελέσεως, στο ίδιο αυτό κράτος, μιας ενδεχόμενης καταψηφιστικής σε βάρος της αποφάσεως. Δεύτερον, μια τέτοια απόφαση θα μπορούσε να εκτελεστεί επίσης στη Γερμανία.
14. Τέλος, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων έκρινε ότι το γεγονός ότι οι συμβαλλόμενοι είχαν συμφωνήσει να προσφύγουν για την επίλυση της διαφοράς τους σε διαιτησία στις Κάτω Χώρες ουδόλως έθιγε τη δικαιοδοσία του, δεδομένου, ότι σύμφωνα με το άρθρο 1022, παράγραφος 2, του ΚΠΑ, η ρήτρα διαιτησίας δεν στερεί τους συμβαλλόμενους του δικαίωμά τους να προσφεύγουν ενώπιον του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων.
15. Με προσωρινώς εκτελεστή διάταξη της 21ης Ιουνίου 1994, ο πρόεδρος του Rechtbank te Rotterdam υποχρέωσε την Deco-Line να καταβάλει νομιμοτόκως στη Van Uden ποσό 377 625,35 DM.
16. Στο πλαίσιο εφέσεως που άσκησε η Deco-Line, το Gerechtshof te 's-Gravenhage ακύρωσε τη διάταξη αυτή. Κατά το εν λόγω δικαστήριο, η υπόθεση έπρεπε να παρουσιάζει επαρκή συνδεδειγμένα στοιχεία με την ολλανδική έννομη τάξη, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι, στο πλαίσιο της Συμβάσεως, η διάταξη που καλείται να εκδώσει ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να μπορεί να εκτελεστεί εντός του κράτους αυτού. Το γεγονός και μόνον ότι η Deco-Line μπορούσε να αποκτήσει στο μέλλον περιουσιακά στοιχεία δεν αρκούσε προς τούτο.

17 Το Hoge Raad der Nederlanden, ενώπιον του οποίου ασκήθηκε αναίρεση κατά της αποφάσεως αυτής, αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

- «1) Οσάκις η απορρέουσα από σύμβαση υποχρέωση χρηματικής παροχής πρέπει να εκπληρωθεί σε συμβαλλόμενο κράτος (οπότε, κατά το άρθρο 5, παράγραφος 1, της Συμβάσεως των Βρυξελλών, ο δανειστής μπορεί να εναγάγει τον υπερέμμερο οφειλέτη ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους αυτού, προκειμένου να ζητήσει την εκπλήρωση της παροχής, ακόμη κι αν ο οφειλέτης έχει την κατοικία του στο έδαφος άλλου συμβαλλόμενου κράτους), έχουν τα δικαστήρια του πρώτου κράτους (άνευ ετέρου) διεθνή δικαιοδοσία επίσης σχετικά με αίτηση ασφαλιστικών μέτρων που έχει υποβάλει ο δανειστής κατά του οφειλέτη, προκειμένου να υποχρεωθεί ο τελευταίος, με προσωρινώς εκτελεστή διάταξη, να του καταβάλει το ποσό που ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων θεωρεί ότι κατά πάσα πιθανότητα του οφείλεται ή εξαρτάται η δικαιοδοσία του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων από περαιτέρω προϋποθέσεις, όπως είναι, π.χ., η προϋπόθεση ότι η εκδοθησομένη διάταξη ασφαλιστικών μέτρων θα παραγάγει (ή μπορεί να παραγάγει) αποτελέσματα εντός του συμβαλλόμενου κράτους του επιληφθέντος δικαστή;
- 2) Επηρεάζεται η απάντηση στο πρώτο ερώτημα από το γεγονός ότι η συναφθείσα μεταξύ των μερών σύμβαση περιέχει ρήτρα διαιτησίας και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, επηρεάζει περαιτέρω την απάντηση αυτή ο τόπος της διαιτησίας που προβλέπει η ρήτρα;
- 3) Αν η απάντηση που αρμόζει στο πρώτο ερώτημα είναι ότι, για να έχει ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων διεθνή δικαιοδοσία, πρέπει επίσης η διάταξη που καλείται να εκδώσει να παραγάγει (ή να είναι ικανή να παραγάγει) τα αποτελέσματά της εντός του συμβαλλόμενου κράτους του επιληφθέντος δικαστή, σημαίνει αυτό ότι πρέπει να μπορεί η αιτούμενη καταψηφιστική διάταξη να εκτελεστεί στο εν λόγω κράτος, συγκεκριμένα δε πρέπει η προϋπόθεση αυτή να πληρούται κατά τον χρόνο υποβολής της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων ή αρκεί η πιθανολόγηση ότι θα πληρωθεί στο μέλλον;
- 4) Εμπίπτει η προβλεπόμενη από τα άρθρα 289 επ. του ολλανδικού κώδικα πολιτικής δικονομίας δυνατότητα υποβολής, σε επείγουσες περιπτώσεις, στον πρόεδρο του Arrondissementsrechtbank αιτήσεως για την έκδοση προ-

σωρινώς εκτελεστής διατάξεως ασφαλιστικών μέτρων στην έννοια των “ασφαλιστικών μέτρων” κατά το άρθρο 24 της Συμβάσεως των Βρυξελλών;

- 5) Επηρεάζεται η απάντηση στο τέταρτο ερώτημα από το γεγονός ότι έχει κινηθεί ή μπορεί να κινηθεί διαδικασία επί της ουσίας και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, ασκεί επίσης επιρροή το γεγονός ότι εκκρεμεί εν προκειμένω διαιτητική διαδικασία;
- 6) Επηρεάζεται η απάντηση στο τέταρτο ερώτημα από το γεγονός ότι με την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων ζητείται να υποχρεωθεί ο καθού να εκπληρώσει χρηματική παροχή, υπό την έννοια που περιγράφηκε στο πρώτο ερώτημα;
- 7) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο τέταρτο ερώτημα και εφόσον “δικαστήριο άλλου συμβαλλομένου κράτους έχει, σύμφωνα με την παρούσα Σύμβαση, διεθνή δικαιοδοσία για την ουσία της υποθέσεως”, πρέπει να ερμηνευθεί το άρθρο 24 και, συγκεκριμένα, η έκφραση “ασφαλιστικά μέτρα που προβλέπονται από το δίκαιο συμβαλλόμενου κράτους” υπό την έννοια ότι ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων έχει (άνευ ετέρου) διεθνή δικαιοδοσία, οσάκις τούτο προβλέπεται από τους περί διεθνούς δικαιοδοσίας κανόνες του εθνικού του δικαίου, ακόμη κι αν πρόκειται για κανόνες που μνημονεύονται στο άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως των Βρυξελλών ή εξαρτάται η δικαιοδοσία του στην τελευταία αυτή περίπτωση από περαιτέρω προϋποθέσεις, όπως, π.χ., από την προϋπόθεση ότι η διάταξη που καλείται να εκδώσει ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων θα παραγάγει (ή μπορεί να παραγάγει) αποτελέσματα στο οικείο συμβαλλόμενο κράτος;
- 8) Αν η απάντηση που αρμόζει στο έβδομο ερώτημα είναι ότι, για να έχει ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων διεθνή δικαιοδοσία, θα πρέπει επίσης η διάταξη που καλείται να εκδώσει να παραγάγει (ή να μπορεί να παραγάγει) τα αποτελέσματά της εντός του συμβαλλόμενου κράτους του επιληφθέντος δικαστή, σημαίνει αυτό ότι η αιτούμενη καταψηφιστική διάταξη πρέπει να μπορεί να εκτελεστεί στο κράτος αυτό, και, αν ναι, πρέπει να πληρούται η προϋπόθεση αυτή κατά τον χρόνο υποβολής της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων ή αρκεί η πιθανολόγηση ό ι θα πληρωθεί στο μέλλον;»

- 18 Τα υποβληθέντα ερωτήματα αφορούν τη διεθνή δικαιοδοσία του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων σύμφωνα με τη Σύμβαση. Το εθνικό δικαστήριο ερωτά αν η δικαιοδοσία αυτή θα μπορούσε να στηριχθεί, αφενός, στο άρθρο 5, σημείο 1 (ερωτήματα 1 έως 3) και, αφετέρου, στο άρθρο 24 της Συμβάσεως (ερωτήματα 4 έως 8). Και στις δύο αυτές περιπτώσεις, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται
- κατ' αρχάς, σχετικά με τη σημασία του γεγονότος ότι η διαφορά που του έχει υποβληθεί υπόκειται, σύμφωνα με τη σύμβαση, σε διαιτησία,
 - ακολούθως, αν η διεθνής δικαιοδοσία του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι το αιτούμενο μέτρο θα παραγάγει ή ότι μπορεί να παραγάγει αποτελέσματα εντός του κράτους του επιληφθέντος δικαστή, ιδίως δε ότι θα μπορεί να εκτελεστεί εντός του κράτους αυτού, και αν απαιτείται να πληρούται η προϋπόθεση αυτή κατά τον χρόνο υποβολής της αιτήσεως,
 - και, τέλος, σχετικά με την σημασία του γεγονότος ότι η υπόθεση αφορά αίτηση προκαταβολής προς εκπλήρωση αντιπαροχής απορρέουσας από σύμβαση.
- 19 Όσον αφορά τη διεθνή δικαιοδοσία του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων σύμφωνα με τη Σύμβαση, πρέπει να τονιστεί, εκ προοιμίου, ότι δεν αμφισβητείται ότι το δικαστήριο που, σύμφωνα με τα άρθρα 2 και 5 έως 18 της Συμβάσεως, έχει διεθνή δικαιοδοσία για την ουσία μιας υποθέσεως έχει επίσης δικαιοδοσία να διατάξει τα ασφαλιστικά μέτρα που κρίνονται αναγκαία.
- 20 Επιπλέον, το άρθρο 24, που περιέχει το τμήμα 9 της Συμβάσεως, προσθέτει έναν κανόνα περί διεθνούς δικαιοδοσίας ο οποίος δεν εντάσσεται στο σύστημα που θεσπίζουν τα άρθρα 2 και 5 έως 18 και ο οποίος επιτρέπει σ' ένα δικαστήριο να διατάξει ασφαλιστικά μέτρα ακόμη κι αν δεν έχει διεθνή δικαιοδοσία για την ουσία της υποθέσεως. Η διάταξη αυτή προβλέπει ότι τα μέτρα που μπορούν να διαταχθούν είναι εκείνα που προβλέπονται από το δίκαιο του κράτους του επιληφθέντος δικαστηρίου.

- 21 Το άρθρο 5, σημείο 1, της Συμβάσεως προβλέπει ότι, ως προς διαφορές εκ συμβάσεως, ένα πρόσωπο μπορεί να εναχθεί, σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος από εκείνο της κατοικίας του, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου εκπληρώθηκε ή οφείλει να εκπληρωθεί η παροχή.
- 22 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το δικαστήριο που έχει διεθνή δικαιοδοσία για την ουσία της υποθέσεως σύμφωνα με μια από τις βάσεις διεθνούς δικαιοδοσίας που προβλέπει η Σύμβαση έχει επίσης διεθνή δικαιοδοσία να διατάξει ασφαλιστικά μέτρα, χωρίς η εν λόγω δικαιοδοσία του να εξαρτάται από άλλες προϋποθέσεις, όπως είναι η προϋπόθεση για την οποία γίνεται λόγος στο τρίτο ερώτημα του αιτούντος δικαστηρίου.
- 23 Ωστόσο, στην υπόθεση της κύριας δίκης, η σύμβαση που συνήψαν η Van Uden και η Deco-Line περιέχει ρήτρα διαιτησίας.
- 24 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, οσάκις τα μέρη εγκύρως αφαιρούν μια διαφορά που απορρέει από σύμβαση από τη δικαιοδοσία των κρατικών δικαστηρίων για να την υποβάλουν σε διαιτητικό δικαστήριο, δεν υπάρχει, υπό την έννοια της Συμβάσεως, κρατικό δικαστήριο έχον διεθνή δικαιοδοσία ως προς την ουσία της υποθέσεως. Επομένως, τα μέρη της συμβάσεως αυτής δεν μπορούν να υποβάλουν αίτηση ασφαλιστικών μέτρων σε κρατικό δικαστήριο που έχει διεθνή δικαιοδοσία ως προς την ουσία της υποθέσεως δυνάμει της Συμβάσεως.
- 25 Στην περίπτωση αυτή, δεν μπορεί, βάσει της Συμβάσεως, να επιτραπεί σε κρατικό δικαστήριο να διατάξει ασφαλιστικά μέτρα παρά μόνο δυνάμει του άρθρου 24.
- 26 Συναφώς, η Deco-Line καθώς και η Γερμανική Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου υποστηρίζουν ότι, αφού τα μέρη συμφώνησαν να υποβάλουν τη διαφορά τους σε διαιτητικό δικαστήριο, ούτε η διαδικασία των

ασφαλιστικών μέτρων εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως. Η Γερμανική Κυβέρνηση διατείνεται, ειδικότερα, ότι τα αιτούμενα ασφαλιστικά μέτρα, δεδομένου ότι συνδέονται άρρηκτα με το αντικείμενο διαιτητικής διαδικασίας, εκφεύγουν του πεδίου εφαρμογής της Συμβάσεως. Κατά την Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, τα αιτούμενα εν προκειμένω μέτρα μπορούν να θεωρηθούν ότι συμβάλλουν στην κίνηση της διαιτητικής διαδικασίας, οπότε αποκλείονται από το πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως.

- 27 Αντιθέτως, η Van Uden και η Επιτροπή φρονούν ότι η ύπαρξη ρήτρας διαιτησίας δεν έχει ως αποτέλεσμα την εξαίρεση μιας αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων από το πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως. Η Επιτροπή τονίζει ότι το αντικείμενο της διαφοράς έχει αποφασιστική σημασία και ότι αφορμή για την κίνηση της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων είναι η εκπλήρωση υποχρέωσης απορρέουσας από σύμβαση, ήτοι ένα ζήτημα που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως.
- 28 Επιβάλλεται κατ' αρχάς να υπομνηστεί ότι το άρθρο 24 της Συμβάσεως έχει εφαρμογή ακόμη κι αν δικαστήριο άλλου συμβαλλόμενου κράτους έχει διεθνή δικαιοδοσία για την ουσία της υποθέσεως, εφόσον το αντικείμενο της διαφοράς εμπίπτει στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως, στο οποίο εμπίπτουν οι αστικές και εμπορικές υποθέσεις.
- 29 Επομένως, το γεγονός και μόνον ότι έχει κινηθεί ή μπορεί να κινηθεί ενώπιον δικαστηρίου συμβαλλόμενου κράτους διαδικασία επί της ουσίας δεν αφαιρεί από το δικαστήριο άλλου συμβαλλόμενου κράτους τη διεθνή δικαιοδοσία που του απονέμει το άρθρο 24 της Συμβάσεως.
- 30 Ωστόσο, δεν μπορεί να γίνει επίκληση του άρθρου 24 της Συμβάσεως προκειμένου να ενταχθούν στο πεδίο εφαρμογής της τα ασφαλιστικά μέτρα που αφορούν υποθέσεις που αποκλείονται από αυτό (απόφαση της 27ης Μαρτίου 1979, 143/78, De Cavel, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 597, σκέψη 9).

- 31 Κατά το άρθρο 1, δεύτερο εδάφιο, σημείο 4, της Συμβάσεως, η διαιτησία αποκλείεται από το πεδίο εφαρμογής της. Με τη διάταξη αυτή, τα συμβαλλόμενα μέρη θέλησαν να αποκλείσουν τη διαιτησία καθ' όλες τις πλευρές της, περιλαμβανομένων των διαδικασιών ενώπιον των κρατικών δικαστηρίων (απόφαση της 25ης Ιουλίου 1991, C-190/89, Rich, Συλλογή 1991, σ. I-3855, σκέψη 18).
- 32 Πράγματι, στην έκθεση εμπειρογνομόνων που καταρτίστηκε επ' ευκαιρία της προσχωρήσεως στη Σύμβαση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (ΕΕ 1986, C 298, σ. 99, συγκεκριμένα σ. 121), διευκρινίζεται ότι η Σύμβαση δεν εφαρμόζεται στις δικαστικές αποφάσεις με τις οποίες αναγνωρίζεται ότι ισχύει ή είναι άκυρο συνυποσχετικό διαιτησίας ή που δίνουν εντολή στους διαδίκους να μην προκαλέσουν διαιτητική διαδικασία επειδή η τελευταία είναι άκυρη ούτε στις διαδικασίες ή αποφάσεις που αφορούν τις αιτήσεις ακυρώσεως, τροποποιήσεως, αναγνώρισεως και εκτελέσεως διαιτητικών αποφάσεων. Επιπλέον, από το πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως εξαιρούνται οι διαδικασίες ενώπιον δικαστηρίου που έχουν ως αντικείμενο να προκαλέσουν την έναρξη διαιτητικής διαδικασίας, όπως είναι οι διαδικασίες ορισμού ή εξαιρέσεως διαιτητή, καθορισμού του τόπου διαιτησίας και παρατάσεως της προθεσμίας που καθορίζεται για την έκδοση της αποφάσεως.
- 33 Ωστόσο, επιβάλλεται συναφώς η διαπίστωση ότι τα ασφαλιστικά μέτρα δεν σκοπούν, κατ' αρχήν, να προκαλέσουν την έναρξη διαιτητικής διαδικασίας, αλλά λαμβάνονται παράλληλα με μια τέτοια διαδικασία και σκοπούν στην ενίσχυσή της. Πράγματι, το αντικείμενο των μέτρων αυτών δεν αφορά τη διαιτησία, αυτή καθαυτή, αλλά τη διασφάλιση δικαιωμάτων εξαιρετικά ποικίλης φύσεως. Επομένως, το ζήτημα αν εμπíπτουν στο πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως καθορίζεται όχι από την ίδια τους τη φύση, αλλά από τη φύση των δικαιωμάτων στον οποίων τη διασφάλιση αποβλέπουν (βλ. απόφαση της 26ης Μαρτίου 1992, C-261/90, Reichert και Kockler, Συλλογή 1992, σ. I-2149, σκέψη 32).
- 34 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, στο μέτρο που το αντικείμενο αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων αφορά, όπως στην υπόθεση της κύριας δίκης, ζήτημα που εμπíπτει στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως, η Σύμβαση αυτή τυγχάνει εφαρμογής, το δε άρθρο 24 αυτής μπορεί να θεμελιώσει τη διεθνή δικαιοδοσία του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων, ακόμη κι αν έχει ήδη κινηθεί ή μπορεί να κινηθεί διαδικασία ως προς την ουσία και ακόμη κι αν η διαδικασία αυτή θα έπρεπε να διεξαχθεί ενώπιον διαιτητών.

- 35 Ακολούθως, όσον αφορά τις προϋποθέσεις που θέτει η Σύμβαση προκειμένου να γίνει δεκτή μια αίτηση δυνάμει του άρθρου 24, η Van Uden διατείνεται ότι η διεθνής δικαιοδοσία του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων δεν εξαρτάται από καμία άλλη προϋπόθεση, καθόσον του απονέμεται από κανόνες του εθνικού του δικαίου, έστω κι αν πρόκειται για κανόνες που μνημονεύονται στο άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως. Αντιθέτως, η Deco-Line υποστηρίζει ότι δικαιολογείται η επιβολή αυστηρότερων προϋποθέσεων και, εν πάση περιπτώσει, ότι η παραπομπή που γίνεται με το άρθρο 24 στους εθνικούς κανόνες περί διεθνούς δικαιοδοσίας σημαίνει ότι ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων είναι ελεύθερος να εξαρτήσει τη δικαιοδοσία του από τέτοιες προϋποθέσεις.
- 36 Κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, το άρθρο 24 επιτρέπει τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων διατασσομένων από δικαστήριο αποφαινόμενο δυνάμει κανόνα περί διεθνούς δικαιοδοσίας ο οποίος μνημονεύεται στο άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως μόνον αν ο εν λόγω κανόνας περί διεθνούς δικαιοδοσίας προϋποθέτει ή δικαιολογείται από τον επείγοντα χαρακτήρα της αποφάσεως και αν, κατά τον χρόνο λήψεώς του ασφαλιστικού μέτρου, το ρυθμιστικό του περιεχόμενο συνδέεται επαρκώς με το κράτος του επιληφθέντος δικαστηρίου. Η τελευταία αυτή προϋπόθεση πληρούται αν το ασφαλιστικό μέτρο μπορεί να εκτελεστεί στο κράτος αυτό.
- 37 Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι ως «ασφαλιστικά μέτρα» υπό την έννοια του άρθρου 24 της Συμβάσεως πρέπει να θεωρούνται τα μέτρα τα οποία, στις υποθέσεις που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως, αποβλέπουν στη διατήρηση μιας πραγματικής ή νομικής καταστάσεως προς διασφάλιση των δικαιωμάτων των οποίων η αναγνώριση ζητείται εξάλλου από το δικαστήριο της ουσίας (προαναφερθείσα απόφαση Reichert και Kockler, σκέψη 34).
- 38 Η χορήγηση μέτρων αυτού του είδους απαιτεί εκ μέρους του επιληφθέντος δικαστή ιδιαίτερη προσοχή και βαθιά γνώση των συγκεκριμένων περιστάσεων στο πλαίσιο των οποίων τα αιτούμενα μέτρα θα παραγάγουν τα αποτελέσματά τους. Ανάλογα με την περίπτωση και, ιδίως, ανάλογα με τα εμπορικά συναλλακτικά ήθη, ο δικαστής πρέπει να μπορεί να περιορίζει χρονικά την εφαρμογή των εν λόγω μέτρων ή, όσον αφορά τη φύση των περιουσιακών στοιχείων ή των

εμπορευμάτων επί των οποίων θα επιβληθούν τα μέτρα αυτά, να απαιτεί τη σύσταση τραπεζικών εγγυήσεων ή να διορίζει μεσεγγυούχο και, γενικά, να εξαρτά τη λήψη των μέτρων αυτών από προϋποθέσεις που εξασφαλίζουν τον προσωρινό ή συντηρητικό χαρακτήρα τους (απόφαση της 21ης Μαΐου 1980, 125/79, Denilauler, Συλλογή τόμος 1980/II, σ. 149, σκέψη 15).

- 39 Συναφώς, με την προαναφερθείσα απόφαση Denilauler, σκέψη 16, το Δικαστήριο έκρινε ότι, οπωσδήποτε, ο δικαστής του τόπου ή, εν πάση περιπτώσει, του συμβαλλόμενου κράτους όπου βρίσκονται τα περιουσιακά στοιχεία που θα αποτελέσουν το αντικείμενο των αιτουμένων μέτρων είναι ο πλέον κατάλληλος για να εκτιμήσει τις περιστάσεις που μπορούν να έχουν ως αποτέλεσμα τη χορήγηση ή την άρνηση των αιτουμένων μέτρων ή να ορίσει τους όρους και τις προϋποθέσεις που θα πρέπει να τηρήσει ο αιτών ώστε να διασφαλιστεί ο προσωρινός και συντηρητικός χαρακτήρας των χορηγηθέντων μέτρων.
- 40 Επομένως, η χορήγηση των ασφαλιστικών μέτρων δυνάμει του άρθρου 24 εξαρτάται, μεταξύ άλλων, από την προϋπόθεση της υπάρξεως πραγματικού συνδετικού στοιχείου μεταξύ του αντικειμένου των αιτουμένων μέτρων και της κατά τόπον αρμοδιότητας του συμβαλλόμενου κράτους του επιληφθέντος δικαστή.
- 41 Εξ αυτών απορρέει επίσης ότι στο δικαστήριο που διατάσσει μέτρα βάσει του άρθρου 24 εναπόκειται να λάβει υπόψη την ανάγκη επιβολής όρων ή προϋποθέσεων που σκοπούν να διασφαλίσουν τον προσωρινό ή συντηρητικό χαρακτήρα των μέτρων αυτών.
- 42 Όσον αφορά ειδικότερα το γεγονός ότι, εν προκειμένω, το εθνικό δικαστήριο στήριξε τη διεθνή δικαιοδοσία του σε μια από τις εθνικές διατάξεις που απαριθμούνται στο άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως, επιβάλλεται να υπομνηστεί ότι, κατά το πρώτο εδάφιο της διατάξεως αυτής, τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους μπορούν να εναχθούν ενώπιον των δικαστηρίων άλλου συμβαλλόμενου κράτους μόνο σύμφωνα με τους κανόνες που περιλαμβάνονται στα τμήματα 2 έως 6 του τίτλου II, ήτοι στα άρθρα 5 έως 18 της Συμβάσεως. Επομένως, η θεσπιζόμενη με το άρθρο 3 απαγόρευση επικλήσεως υπέρμετρων βάσεων διεθνούς δικαιοδοσίας δεν έχει εφαρμογή στην ειδική ρύθμιση που προβλέπει το άρθρο 24.

- 43 Τέλος, όσον αφορά το ζήτημα αν μια διάταξη ασφαλιστικών μέτρων που επιβάλλει υποχρέωση καταβολής χρηματικού ποσού προς εκπλήρωση αντιπαροχής απορρέουσας από σύμβαση μπορεί να θεωρηθεί ως ασφαλιστικό μέτρο υπό την έννοια του άρθρου 24 της Συμβάσεως, η Deco-Line και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου φρονούν ότι τούτο δεν είναι δυνατό. Η Γερμανική Κυβέρνηση φρονεί εξάλλου ότι το είδος της κύριας δίκης φαίνεται να μην εμπίπτει στην έννοια των ασφαλιστικών μέτρων.
- 44 Η Van Uden και η Επιτροπή δεν συμεριζονται την άποψη αυτή. Κατά την Επιτροπή, ως ασφαλιστικά μέτρα πρέπει να θεωρούνται τα μέτρα που παύουν να ισχύουν κατά τη στιγμή επιλύσεως της διαφοράς ή κατά την εκπνοή ορισμένης προθεσμίας που έχει ταχθεί. Τα μέτρα αυτά μπορούν να συνίστανται σε θετικά μέτρα, ήτοι υποχρέωση προς διενέργεια ορισμένης πράξεως, όπως είναι η παράδοση αγαθού ή η καταβολή χρηματικού ποσού.
- 45 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι δεν μπορεί να αποκλειστεί εκ των προτέρων, κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο, το ενδεχόμενο να είναι μια προκαταβολή — ακόμη και αντιστοίχων προς εκείνο το οποίο αφορά η κύρια αγωγή ποσού — προς εκπλήρωση αντιπαροχής απορρέουσας από σύμβαση αναγκαία για τη διασφάλιση της αποτελεσματικότητας της αποφάσεως επί της ουσίας και να φαίνεται, κατά περίπτωση, δικαιολογημένη, λαμβανομένων υπόψη των εμπλεκόμενων συμφερόντων [βλ., όσον αφορά το κοινοτικό δίκαιο, διάταξη της 29ης Ιανουαρίου 1997, C-393/96 P (R), Antonissen κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-441, σκέψη 37].
- 46 Ωστόσο, η διάταξη με την οποία επιβάλλεται υποχρέωση προκαταβολής είναι, ως εκ της φύσεώς της, ικανή να υποκαταστήσει την απόφαση του δικαστή της ουσίας. Επιπλέον, αν αναγνωριζόταν στον ενάγοντα το δικαίωμα να επιτυχάνει την προκαταβολή ποσού προς εκπλήρωση αντιπαροχής απορρέουσας από σύμβαση, με διάταξη εκδιδόμενη από το δικαστήριο του τόπου όπου έχει ο ίδιος την κατοικία του, το οποίο δεν έχει διεθνή δικαιοδοσία για την ουσία της υποθέσεως δυνάμει των άρθρων 2 έως 18 της Συμβάσεως, στη συνέχεια δε να επιτυχάνει την αναγνώριση και εκτέλεση της διατάξεως αυτής στο κράτος του εναγομένου, θα ήταν δυνατή η καταστρατήγηση των κανόνων περί διεθνούς δικαιοδοσίας που θεσπίζει η Σύμβαση.

47 Συνεπώς, η προκαταβολή ποσού προς εκπλήρωση αντιπαροχής απορρέουσα από σύμβαση δεν συνιστά ασφαλιστικό μέτρο υπό την έννοια της διατάξεως αυτής, παρά μόνον εάν, αφενός, η επιστροφή στον εναγόμενο του καταβληθέντος ποσού είναι εγγυημένη, σε περίπτωση που ο ενάγων δεν δικαιωθεί στην κύρια δίκη, και, αφετέρου, το αιτούμενο μέτρο αφορά μόνο συγκεκριμένα περιουσιακά στοιχεία του εναγομένου που βρίσκονται ή πρέπει να βρίσκονται εντός του πεδίου της κατά τόπον αρμοδιότητας του επιληφθέντος δικαστή.

48 Ενόψει των προεκτεθέντων, στο πρώτο και στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι

— το άρθρο 5, σημείο 1, της Συμβάσεως πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το δικαστήριο που έχει διεθνή δικαιοδοσία δυνάμει της εν λόγω διατάξεως έχει επίσης δικαιοδοσία να διατάσσει ασφαλιστικά μέτρα, χωρίς η δικαιοδοσία του ως προς τα μέτρα αυτά να εξαρτάται από άλλες προϋποθέσεις και ότι,

— οσάκις τα μέρη έχουν εγκύρως αφαιρέσει διαφορά απορρέουσα από σύμβαση από τη δικαιοδοσία των κρατικών δικαστηρίων προκειμένου να την υποβάλουν σε διαιτητικό δικαστήριο, τα ασφαλιστικά μέτρα δεν μπορούν να διαταχθούν βάσει του άρθρου 5, σημείο 1, της Συμβάσεως.

Στο πέμπτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι

— στον βαθμό που το αντικείμενο αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων αφορά ζήτημα που εμπίπτει στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως, η Σύμ-

βαση αυτή έχει εφαρμογή, το δε άρθρο 24 αυτής μπορεί να θεμελιώσει τη διεθνή δικαιοδοσία του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων ακόμη κι αν έχει ήδη κινηθεί ή μπορεί να κινηθεί διαδικασία επί της ουσίας και ακόμη και αν η διαδικασία αυτή πρέπει να διεξαχθεί ενώπιον διαιτητών.

Τέλος, στο τέταρτο, έκτο, έβδομο και όγδοο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι

- το άρθρο 24 της Συμβάσεως πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η εφαρμογή του εξαρτάται, μεταξύ άλλων, από την προϋπόθεση να υπάρχει πραγματικό συνδετικό στοιχείο μεταξύ του αντικειμένου του μέτρου αυτού και της κατά τόπον αρμοδιότητας του συμβαλλόμενου κράτους του επιληφθέντος δικαστή και ότι
- η προκαταβολή ποσού προς εκπλήρωση αντιπαροχής απορρέουσας από σύμβαση δεν συνιστά ασφαλιστικό μέτρο υπό την έννοια της διατάξεως αυτής, παρά μόνον εάν, αφενός, η επιστροφή στον εναγόμενο του καταβληθέντος ποσού είναι εγγυημένη, σε περίπτωση που ο ενάγων δεν δικαιωθεί στην κύρια δίκη και, αφετέρου, το αιτούμενο μέτρο αφορά μόνο συγκεκριμένα περιουσιακά στοιχεία του εναγομένου που βρίσκονται ή πρέπει να βρίσκονται εντός του πεδίου της κατά τόπον αρμοδιότητας του επιληφθέντος δικαστή.

Επί των δικαστικών εξόδων

- ⁴⁹ Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Γερμανική Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου καθώς και η Επιτροπή, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με διάταξη της 8ης Δεκεμβρίου 1995 το Hoge Raad der Nederlanden, αποφαινεται:

- 1) Το άρθρο 5, σημείο 1, της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978, για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, και με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982, για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το δικαστήριο που έχει διεθνή δικαιοδοσία δυνάμει της εν λόγω διατάξεως έχει επίσης δικαιοδοσία να διατάσσει ασφαλιστικά μέτρα, χωρίς η δικαιοδοσία του ως προς τα μέτρα αυτά να εξαρτάται από άλλες προϋποθέσεις.
- 2) Οσάκις τα μέρη έχουν εγκύρως αφαιρέσει διαφορά απορρέουσα από σύμβαση από τη δικαιοδοσία των κρατικών δικαστηρίων, προκειμένου να την υποβάλουν σε διαιτητικό δικαστήριο, τα ασφαλιστικά μέτρα δεν μπορούν να διαταχθούν βάσει του άρθρου 5, σημείο 1, της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968.
- 3) Στον βαθμό που το αντικείμενο αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων αφορά ζήτημα που εμπίπτει στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, η Σύμβαση αυτή έχει εφαρμογή, το δε άρθρο 24 αυτής μπορεί να θεμελιώσει τη διεθνή δικαιοδοσία του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων ακόμη κι αν έχει ήδη κινηθεί ή μπορεί να κινηθεί διαδικασία επί της ουσίας και ακόμη και αν η διαδικασία αυτή πρέπει να διεξαχθεί ενώπιον διαιτητών.

- 4) Το άρθρο 24 της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η εφαρμογή του εξαρτάται, μεταξύ άλλων, από την προϋπόθεση να υπάρχει πραγματικό συνδετικό στοιχείο μεταξύ του αντικειμένου του μέτρου αυτού και της κατά τόπον αρμοδιότητας του συμβαλλόμενου κράτους του επιληφθέντος δικαστή.
- 5) Η προκαταβολή ποσού προς εκπλήρωση αντιπαροχής απορρέουσας από σύμβαση δεν συνιστά ασφαλιστικό μέτρο υπό την έννοια του άρθρου 24 της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 παρά μόνον εάν, αφενός, η επιστροφή στον εναγόμενο του καταβληθέντος ποσού είναι εγγυημένη, σε περίπτωση που ο ενάγων δεν δικαιωθεί στην κύρια δίκη, και, αφετέρου, το αιτούμενο μέτρο αφορά μόνο συγκεκριμένα περιουσιακά στοιχεία του εναγομένου που βρίσκονται ή πρέπει να βρίσκονται εντός του πεδίου της κατά τόπον αρμοδιότητας του επιληφθέντος δικαστή.

Rodríguez Iglesias

Kapteyn

Puissochet

Hirsch

Jann

Mancini

Moitinho de Almeida

Gulmann

Murray

Edward

Ragnemalm

Sevón

Wathelet

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Νοεμβρίου 1998.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

R. Grass

G. C. Rodríguez Iglesias